

МОТИВИ към Присъда №130 от 13.12.2021г. по НОХД №6656/2021г.
по описа на ПРС - XVIII н.с.

Районна прокуратура - Пловдив е повдигнала обвинение срещу подсъдимия А.Б.М., ЕГН:***** за това, че на неустановена дата в началото на м. Септември 2019г. се е съвкупил с лице ненавършило 14 - годишна възраст – Т.А.Б., родена на ***г., доколкото извършеното не съставлява престъпление по чл.152 от НК – престъпление по чл.151, ал.1 от НК.

Със същия обвинителен акт РП – Пловдив е повдигнала обвинение срещу подсъдимия А.Б.М. и за това, че през периода от 09.03.2020г. до неустановена дата на м. Октомври 2020г. в гр. Пловдив, като пълнолетно лице, без да е сключило брак, е заживял съпружески с лице от женски пол, ненавършило 14-годишна възраст – Т.А.Б., родена на ***г. – престъпление по чл.191, ал.3, вр. ал.1 от НК.

Производството по делото е проведено по реда на съкратеното съдебно следствие по Глава XXVII от НПК, при условията на чл.371, т.2 от НПК, като съдът е обявил, че при постановяване на присъдата си ще се ползва от самопризнанието на подсъдимия М., без да събира доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата поддържа обвинението със същата правна квалификация на деянията. Заема становище, че събраните по делото доказателства по несъмнен и категоричен начин установяват описаната в обвинителния акт фактическа обстановка и водят до извод, че именно подсъдимият е автор на възведените спрямо него обвинения. По отношение на реализиране на наказателната отговорност предлага подсъдимият М. да бъде признат за виновен в извършване на инкриминираните престъпления по чл.151, ал.1 от НК и по чл.191, ал.3, вр. ал.1 от НК, като за всяко от тях при условията на чл.58а, ал.4, вр. чл.55, ал.1, т.1 от НК му бъде наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода. Пледира за приложението на чл.23, ал.1 от НК, като счита, че на подсъдимия следва да бъде наложено едно общо най – тежко наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода. Заема становище, че приложение следва да намери институтът на условното осъждане. Счита, че на основание чл.59, ал.1, т.1, вр. ал.2 от НК от наложеното на подсъдимия едно общо най – тежко наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода следва да бъде приспаднато времето, през което е бил задържан по реда на ЗМВР. Пледира направените по делото разnosки да бъдат възложени на подсъдимия.

Подсъдимият М. в съдебно заседание признава вината си и съжалева за стореното. Декларира, че желае делото да приключи чрез провеждане на предварително изслушване по реда на Глава XXVII от НПК, при условията на чл.371, т.2 от НПК, както и че не оспорва фактическата обстановка, посочена в обвинителния акт и се съгласи да не се събират доказателства за

изложените в обвинителния акт факти. В хода на съдебните прения изцяло поддържа защитника си, а в дадената му последна дума изразява извинение за стореното.

Служебният му защитник - адв. Н.Т., пледира на подсъдимия да бъдат наложени наказания, ориентирани към минимално предвидените в закона, като от определеното едно общо най – тежко наказание бъде приспаднато задържането му по ЗМВР. Моли наложеното едно общо най - тежко наказание да бъде отложено за изпълнение на осн. чл.66, ал.1 от НК.

Нито подсъдимият, нито защитникът му вземат становище относно направените по делото разноси.

Съдът, въз основа за събраните и приложени по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Подсъдимият А.Б.М. е роден на ***в гр. ***, живущ в ***, б., български гражданин, с начално образование, безработен, неженен, неосъждан, ЕГН:*****.

Свидетелката Т.Б. е родена на ***г. в гр. **. И свидетелката и подсъдимият живеели в гр. **.

На неустановена дата двамата се запознали, като това станало, когато подс. А.М. посещавал баба си. В блока, в който живеела бабата на подсъдимия, апартамент притежавали и родителите на свид. Т.Б. – свидетелите А.Б. и М.Б., в който живеела и самата Т. Веднага след запознанството между свид. Т.Б. и подс. А.М. се зародила връзка. Те започнали да излизат заедно и да се срещат, като били „гаджета“.

На неустановена дата в началото на м. Септември 2019г., подс. А.М. посетил жилището, в което живеела свид. Т.Б., находящо се в **. Това станало около обяд и в този момент родителите на свидетелката ги нямало, като в апартамента била само тя. При посещението, в една от стаите в апартамента, където имало разположени диван и легло свид. Т.Б. и подсъдимият осъществили полов контакт – съвкупили се. Той бил доброволен от страна на свидетелката, осъществен на леглото, като преди същия двамата съблели дрехите си и след това подс. А.М. легнал върху свидетелката. След случилото се свид. Т.Б. и подсъдимият продължили своята връзка, но други сексуални контакти нямали. Така било до 03.01.2020г., когато последният и свид. А.Б. заминали за **. На 02.02.2020г. свид. А.Б. се върнал в Р.България. В страната подсъдимият се върнал на 08.03.2020г. След пристигането си в Р.България подс. А.М. бил задържан от органите на МВР за срок от 24 часа. Това станало, тъй като след завръщането си в страната свид. А.Б. подал оплакване, че дъщеря му – свид. Т.Б., е била изнасилена от подсъдимия. На следващия ден, след задържането – 09.03.2020г. подс. А.М. бил освободен. Причина за това било, че от извършените действия на разследващите органи се установило, че той не е изнасилвил свид. Т.Б., че действително между тях е имало полов акт, но той е бил доброволен, желан и от двамата. След освобождаването си на горепосочената дата подсъдимият и свид. Т.Б.

започнали да живеят заедно, на съпругески начала, в жилището, в което живяла последната, находящо се в ***. Двамата живеели на съпругески начала без да сключат граждански брак, съгласно законите на Р.България. Съжителството на съпругески начала между свид. Т.Б. и подс. А.М. продължило до неустановена дата на м.Октомври 2020г. Тогава то било прекратено, тъй като между подсъдимият и родителите на свидетелката възникнал конфликт, след който подс. М. бил накаран да напусне жилището.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена съдебно – медицинска експертиза, от чието заключение става ясно, че при прегледа на Т.А.Б., извършен на 07.02.2020г. е била установена девствена ципа с нарушена цялост, без белези това разкъсване да е прясно, т.е. с давност до 10-12 дни. Вещото лице е посочило, че не съществува методика, по която да се отговори кога е било извършено първото полово сношение, довело до разкъсване на девствената ципа и дали след това е имало извършени други полови сношения. След зарастване на ръбовете на дефлорационната щърбина те остават в този вид завинаги. Напълно е възможно дефлорацията да е била извършена няколко месеца преди прегледа. При прегледа не са били установени травматични увреждания, а стари такива, от момента на дефлорацията, т.е. отпреди няколко месеца, няма как да бъдат установени, поради оздравяването им /ако е имало такива/.

В хода на досъдебното производство била назначена и изготвена и съдебно - психиатрична и психологична експертиза на пострадалата. От заключението ѝ се установява, че същата не страда от психично заболяване, не се води на психиатрично диспансерно наблюдение към ЦПЗ - Пловдив. Психичното ѝ състояние, към инкриминирания момент, е било в нормално изразени стойности, съобразно възрастовите специфики, могла е да възприема правилно фактите и обстоятелствата от обективната действителност и може да ги възпроизвежда правилно, като участва като свидетел в наказателния процес. Емоционалното и познавателното развитие на пострадалата е в нормални за възрастовите особености стойности, на ниско примитивно ниво на функциониране. Интелектуалният капацитет е в гранични, дефицитни стойности, резултат от ниско образователно ниво, ограничена информираност, която произхожда от етническата принадлежност и нейните особености и разбираня, както и от липсата на лична и педагогична мотивация за придобиване на по - висока степен на образование, изводими на нейните потребности, в рамките на необходимото за ежедневието и интересите ѝ. Паметовите годности са съответни и изводими на интелектуалния капацитет. Мисловният процес е с граматически неточности, с беден речников фонд, ограничен по съдържание, на изключително ниско конкретно - образно ниво. Затруднено е вербализирането на изживяванията, поради налична езикова бариера, беден речников запас и ограничено интелектуално развитие. Емоционално незряла. Адаптивна е към традиционните особености на етноса си и културната принадлежност.

Личността е в начална активна фаза на формиране, без налични адекватни и адаптивни механизми на поведение за справяне в конкретна затруднена ситуация. Ценностната система е на нивото на етническата особеност и традиционните заложености.

Описаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото гласни доказателства – от показанията на свидетелите Т.А.Б., А. А. Б., М. С. Б., К. К. И., Б. А. М. и М. Ф. К., депозирани в хода на досъдебното производство, надлежно приобщени към доказателствата по делото. Показанията на цитираните свидетели, съдът намира за обективни, логични, последователни, вътрешно непротиворечиви, незаинтересовани, в съответствие помежду си и с писмените доказателства по делото, подкрепящи направеното от подсъдимия самопризнание. Противоречие относно релевантните факти от предмета на доказване в събраните гласни доказателства - свидетелски показания, не се наблюдава, като всеки от разпитаните свидетели описва застъпените в настоящите мотиви фактически обстоятелства по делото, в зависимост от това на каква част от протеклите събития е станал непосредствен очевидец.

При постановяване на присъдата си съдът взема предвид и заключенията на назначените в хода на досъдебното производство съдебно – психиатрична и психологична експертиза и съдебно – медицинска експертиза, надлежно приобщени към доказателствената съвкупност, които според преценката на съда са извършени компетентно и безпристрастно с нужните професионални знания и опит и съответства на останалите доказателства, относими към изследваните обстоятелства.

Описаната по-горе фактическа обстановка се установява по несъмнен и категоричен начин и от приложените по делото писмени доказателства, събрани в хода на досъдебното и съдебното производство и прочетени на основание чл.283 от НПК – СМУ №114/2020г. /л.42 от дос.пр./, удостоверение за раждане /л.111 от дос.пр./, заповед за задържане на лице /л.167 от дос.пр./, справка за съдимост /л.7 от съд.пр./.

На база на събраните доказателства, при така установената фактическа обстановка съдът намира, че подсъдимият А.Б.М., ЕГН:***** е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението по чл.151, ал.1 от НК, тъй като на неустановена дата в началото на м. Септември 2019г. се е съвкупил с лице ненавършило 14 - годишна възраст – Т.А.Б., родена на ***г., доколкото извършеното не съставлява престъпление по чл.152 от НК.

Подсъдимият е реализирал обективните съставомерни признаци на указаното престъпление, тъй като на неустановена дата в началото на м. Септември 2019г. се е съвкупил с Т.А.Б., която към онзи момент не е била навършила 14 годишна възраст. Извършеното от него не съставлява престъпление по чл.152 от НК, доколкото съвкуплението е било със съгласието на свидетелката Т.Б..

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината пряк

умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици. Подсъдимият е съзнавал неговия общественоопасен характер, т.е., че това, което върши е противоправно и наказуемо, предвиждал е и е искал настъпването на общественоопасните му последици. Той е знаел, че свид. Т.Б. към момента на съвкуплението не е навършила 14 годишна възраст, но въпреки това се е съвкупил с нея, съзнавайки, че това е забранено от закона, че поведението му е противоправно и в разрез с установените в обществото норми и правила.

Причините за извършване на престъплението съдът намира в ниското правосъзнание на подсъдимия, слабите му волеви задръжки и незачитане на установения в страната правен ред.

При така приетото за извършено престъпление от страна на подсъдимия М. и определената правна квалификация на деянието – по чл.151, ал.1 от НК, при обсъждане на вида и размера на наказанието, което следва да му бъде наложено и целите на същото, настоящият съдебен състав е задължен да приложи разпоредбата на чл.58а от НК, което ограничение е наложено от нормата на чл.373, ал.2 от НПК с оглед на особеното производство, по реда на което беше проведено съдебното следствие – по глава XXVII от НПК в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК. Предвиденото от законодателя наказание за престъплението по чл.151, ал.1 от НК е лишаване от свобода от две до шест години. Като се отчетоха наличните смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, признание на вината, изразено съжаление и критично отношение към извършеното, както и младата възраст на подсъдимия, настоящият съдебен състав прие, че наказанието, което следва да определи и наложи на извършителя М. следва да бъде определено при условията на чл.55 от НК при многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, което приложение на чл.55 от НК се явява възможно съобразно нормата на чл.58а, ал.4 от НК и е по – благоприятно за дееца от възможността за определяне на наказанието само съобразно чл.58а, ал.1 от НК. Като съобрази разпоредбите на чл.55, ал.1, т.1 от НК, съдът го осъди на **ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**. За да определи размера на наказанието лишаване от свобода съдебният състав отчете посочените по – горе смекчаващи отговорността обстоятелства, а като отегчаващо отговорността обстоятелство прецени, че престъплението е било насочено към изключително уязвимо пострадало лице, което към инкриминирания момент е било едва на *** години. Така наложеното наказание съответства както на обществената опасност на извършеното, така и на личността на подсъдимия и според преценката на съда би постигнало своето поправящо и превъзпитателно въздействие спрямо него, а така също би се отразило възпитателно и предупредително и на останалите членове на обществото.

На база на събраните доказателства, при така установената фактическа обстановка съдът намира, че подсъдимият А.Б.М., ЕГН:***** е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението по чл.191, ал.3, вр. ал.1 от НК, тъй като през периода от

09.03.2020г. до неустановена дата на м. Октомври 2020г. в гр. Пловдив, като пълнолетно лице, без да е сключило брак, е заживял съпружески с лице от женски пол, ненавършило 14-годишна възраст – Т.А.Б., родена на ***г.

В посочения период подс. А.М. е бил пълнолетен и е бил във фактическо съжителство със свид. Т.Б.. Това фактическо съжителство наподобявало отношенията на мъж и жена, които възникват при сключването на граждански брак. Към момента, в който подсъдимият и свидетелката започнали да живеят на съпружески начала последната не била навършила 14 години, което е квалифициращо вината обстоятелство с оглед обекта на престъплението. Следва да се отбележи, че през целия период на съжителство е била налице липса на сключен граждански брак.

От субективна страна престъплението е извършено при форма на вината пряк умисъл, с целени и настъпили общественоопасни последици. Подсъдимият е съзнавал неговия общественоопасен характер, т.е., че това, което върши е противоправно и наказуемо, предвиждал е и е искал настъпването на общественоопасните му последици. Той е знаел, че свид. Т.Б. към момента на фактическото му съжителство с нея не е навършила 14 - годишна възраст, но въпреки това в инкриминирания период е заживял съпружески с нея, без да имат сключен граждански брак. Съзнавал е, че това е забранено от закона, че поведението му е противоправно и в разрез с установените в обществото норми и правила.

Причините за извършване на престъплението съдът намира в ниското правосъзнание на подсъдимия, слабите му волеви задръжки и незачитане на установения в страната правен ред.

При така приетото за извършено престъпление от страна на подсъдимия М. и определената правна квалификация на деянието – по чл.191, ал.3, вр. ал.1 от НК, при обсъждане на вида и размера на наказанието, което следва да му бъде наложено и целите на същото, настоящият съдебен състав е задължен да приложи разпоредбата на чл.58а от НК, което ограничение е наложено от нормата на чл.373, ал.2 от НПК с оглед на особеното производство, по реда на което беше проведено съдебното следствие – по глава XXVII от НПК в хипотезата на чл.371, т.2 от НПК. Предвиденото от законодателя наказание за престъплението по чл.191, ал.3, вр. ал.1 от НК е лишаване от свобода от две до пет години. Като се отчетоха наличните смекчаващи отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало, добрите характеристични данни, признание на вината, изразено съжаление и критично отношение към извършеното, както и младата възраст на подсъдимия, настоящият съдебен състав прие, че наказанието, което следва да определи и наложи на извършителя М. следва да бъде определено при условията на чл.55 от НК при многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, което приложение на чл.55 от НК се явява възможно съобразно нормата на чл.58а, ал.4 от НК и е по – благоприятно за дееца от възможността за определяне на наказанието само съобразно чл.58а, ал.1 от НК. Като съобрази разпоредбите на чл.55, ал.1, т.1 от НК, съдът го осъди на ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА. За

да определи размера на наказанието лишаване от свобода съдебният състав отчете посочените по – горе смекчаващи отговорността обстоятелства, а като отегчаващо отговорността обстоятелство прецени немалкия инкриминиран период. Така наложеното наказание съответства както на обществената опасност на извършеното, така и на личността на подсъдимия и според преценката на съда би постигнало своето поправящо и превъзпитателно въздействие спрямо него, а така също би се отразило възпитателно и предупредително и на останалите членове на обществото.

На основание чл.23, ал.1 от НК на подсъдимия А.Б.М. следва да бъде наложено едно общо най-тежко наказание в размер на **ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**. Не са налице основания за приложението на чл.24 от НК.

С оглед посочената липса на предходни осъждания, както и за постигане целите на индивидуалната и генералната превенция, настоящият състав е на становище, че така наложеното на подсъдимия М. едно общо най – тежко наказание в размер на **ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** не е необходимо да се изтърпи от същия реално. Поради това и на основание чл.66, ал.1 от НК изпълнението на наказанието следва да бъде **ОТЛОЖЕНО** за срок от **ТРИ ГОДИНИ**, считано от влизане на настоящата присъда в законна сила.

На основание чл.59, ал.1, т.1, вр. ал.2 от НК следва от така наложеното на подсъдимия А.Б.М. едно общо най-тежко наказание в размер на **ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА** да се приспадне времето, през което същият е бил задържан по реда на ЗМВР, считано от 14,00 часа на 08.03.2020г. до 14,00 часа на 09.03.2020г., като един ден задържане да се зачита за един ден лишаване от свобода.

На основание чл.189, ал.3 от НПК подсъдимият А.Б.М. следва да бъде осъден **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на ОД МВР - Пловдив сумата от 717,10 /седемстотин и седемнадесет лева и десет стотинки/ лева, направени в хода на досъдебното производство разноски по делото /за експертизи/.

На основание чл.189, ал.2 от НПК направените в хода на досъдебното производство разноски за преводач в размер на 31,00 /тридесет и един/ лева, следва да останат за сметка на ОД МВР - Пловдив.

На основание чл.189, ал.2 от НПК направените в хода на съдебното производство разноски за преводач в размер на 60,00 /шестдесет/ лева, следва да останат за сметка на Районен съд Пловдив.

По делото няма приложени веществени доказателства.

По изложените мотиви съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: